

[Erna Sørensen.]

i og for sig er ganske let, for hvis det kommer til at stå i lovens paragraffer, og de således har lovhjemmel til at foretage kropsvisitation, er der ingen, der senere kan bebrejde dem noget. Noget andet bliver så at afgøre, hvad man skal forstå ved konkret mistanke. Men derom vil jeg dog mene, at hvis det ved en foreløbig undersøgelse har vist sig, at en person har haft noget ulovligt i sine lommer, er det ganske naturligt, at man går videre med vedkommende og undersøger, om han også har noget indenfor lommerne. Der kan efter min mening altid vises klare eksempler på den konkrete mistanke. Derudover synes jeg ikke, at tolderne kan få noget særligt ansvar.

Bundvad: Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen mente på basis af mine bemærkninger om kropsvisitation på arbejdspladserne at kunne komme med en polemisk, politisk bemærkning. Da jeg ikke ved, hvad denne bemærkning skal bruges til, vil jeg på forhånd protestere. Mine ord blev udlagt forkert; jeg har ikke sagt, at danske arbejdere var glade for kropsvisitation på arbejdspladserne, jeg har ikke sagt, at det er særdeles yndet, som det ærede medlem udtrykte sig. Jeg har heller ikke sagt, som det ærede medlem udlagde det, at arbejderne ikke protesterer deroverfor. Det er altså hermed dementeret. Det, jeg har sagt, er, at jeg savnede protester mod indførelse af kropsvisitation på arbejdspladserne fra de mange mennesker, som nu optræder med protester i anledning af kropsvisitation ved landets grænser. Nu kan jeg altså vente et af to: enten at det ærede medlem står op og beklager fejltagelsen, eller at det ærede medlem giver en søforklaring, der skal bortforklare, hvad det ærede medlem tidligere sagde. Jeg venter det sidste.

Steen: Det var ganske interessant at se det ærede medlem hr. Viggo Starcke i dag optræde i en ny rolle. I dag havde det ærede medlem valgt rollen som den uskyldigt misforståede, og det ærede medlem gav sig derefter til at tale om sin dagsordens indhold, der virkelig var pænt og nydeligt og havde relation til sagen. Vil det ærede medlem virkelig have os til at tro, at det

endnu ikke er gået op for ham, at det, vi bebrejdede ham og udtalte os nedsættende om, var, at han absolut skulle benytte lejligheden til at rejse spørgsmålet forleden dag, til trods for at det ærede medlem vidste, at vi skulle behandle det senere, hvor det ærede medlem kunne komme til at udtale sig og have al mulig lejlighed til at stille de dagsordener, han havde lyst til? Nu ved jeg ikke, om det er sagt så klart, at det ærede medlem ved, hvad det drejer sig om.

Jeg vil derefter til den højtærede minister sige, at jeg ikke har lyst til at blande mig i hele diskussionen om, hvad der er ret og uret, og hvem der har ansvaret for, hvad der er sket. Alt det vil jeg roligt lade ligge. Det, der interesserer mig, er de fremtidige retningslinier, og dette spørgsmål får vi nu på den givne foranledning mulighed for at beskæftige os med og tilrettelægge således, at det er i overensstemmelse med de synspunkter, der kan blive flertal for her i rigsdagen.

Med hensyn til generaldirektørens udtalelse fik jeg nu den oplysning, at en mand kan blive gal i hovedet, og det kan en generaldirektør også. Jeg erkender, at også jeg regner det at blive gal i hovedet for en menneskeret, men jeg har aldrig hørt, at det medfører, at man siger urimeligheder. Det er tværtimod min erfaring, at når man er gal i hovedet, plejer man at sige noget, der nærmer sig sandheden. Hvordan ved forresten den højtærede minister, når han ikke var sammen med generaldirektøren ved den pågældende lejlighed, at han var gal i hovedet? Det indtræder vel ikke regelmæssigt, så man kan beregne tidspunktet? Det vil jeg vægre mig ved at forudsætte. Men lad det forøvrigt være godt med det.

Den højtærede minister siger, at tolderne er blevet på deres pladser. Det erkender jeg er det afgørende. Og jeg går videre og siger, at ministeren gjorde altså ikke standpunktet til sit. Det er det afgørende. Det er for mig tilfredsstillende, og så kan vi for min skyld godt gå til arbejdet med det samme.

Ragnhild Andersen: Det ærede medlem hr. Bundvad kommer jeg til at sige en bemærkning til i anledning af, at han fordrede enten et dementi eller en søforklaring. Han kan ikke få nogen af delene. Det ærede